

שהלדיק הוא המשפיע על כל העולם והוא לגור והוא הגורם שיטעה הרשע מלות. וכן להיפוך הרשע על ידי התפשטות טומאתו מכניס טומאה על הלדיק לבא לידי עברה. ולפיכך כל אחד נוטל את שלו וכמ"ס על מסרה איתן מושבך ע"ש. והנה העבירות כתב בס' קול בוכים בפסוק פלו עלינו פיהם שהעבירות קרוין נשיכות שהסע"א פורגת גדר הקדושה. וז"ס ושלמי את נשיכי שריק להשלים הנשיכות שנעשה בעוונותיה. וזה ידוע שהלדיק לגור לאותן ישראל שהם מברשי וכן כל לדיק משפיע על שרשו. וזה אם כסף. אהבה וכסף. תלזה תחבר ותדביק את עמי הם עם בני ישראל אני מזהירך שאת העני שהוא עני בדעת ורשע עמך שהוא מפורשך. אף שאתה הוא המשפיע עליו כנ"ל לא תהיה לו כטסה כמלזה לו המלית היינו לענין שאם יבאו לידך שחטול חלקו בג"ע לא תרצה להשיבם אם יעשה תשובה. גם לא תשימון עליו נכך העבירות לחלוטין ולנמיות עלמין רק אם חבול החבול שנמת רשע כלומר שכשיבאו לידך המלות שלו שהם מלבושים וכמ"ס (ספרי יראים) עד בא השמש מיתה הרשע אם ישוב בתשובה תשיבנו לו שלאחר מותו בודאי שלא ישוב. ואמר כי הוא כמותה לבדה לבוש הגשמה שמתלו לאורו לבוש הרוח כמה ישכב זו המלע היינו לבוש הנפש שהוא עם אדם בקבר להזכירם ולכן תשיבנו לו והיה כי ילעק בתשובה אליו ושמעתי כי חנון אני ודו"ק:

מדבר שקר תרחק וגקי ולדיק אל תהרוג כי לא אלדיק רשע הכוונה על פי מאי דאיתא (בילקוט יחיב)

על פסוק שם חללו שבצי רוגז וז"ל ויגזור מיתה על הרשעים ולא יגזור על הלדיקים שלא יאמרו הרשעים כלום הלדיקים חיים אלא בשביל שהם מסגלים מלות ומעשים קובים אף אנו נסגל מלות ומעשים קובים וגמלא עשויה שלה לשמה עכ"ל הילקוט. והנה לכאורה אין להולמו. חלל דאמרי מופני הרשעים ימותו הלדיקים. ועוד כלפי לייא דאם היו הלדיקים חיים היו הרשעים מסגלים מלות שלא לשמה עכ"פ עכשו שמחים הלדיקים אין עושים הרשעים מלות כלל וכלל. ונראה פירושו דהרשעים היו מסגלים שלא לשמה והאדם יראה לעינים והיו סבורין שגם הם לדיקים גמורין ראויים למות. וה' יראה ללבב ובוחן כליות וידע ששלא לשמה עשויין והיו מהים. וגמלא שם שמים מתחלל בין העולם ופן יאמרו משוא פנים יש בדבר ומה נשתנו אלו מאלו והקב"ה חם על כבודו שלא יתחלל ולכן גזרה חכמתו מיתה אף על הלדיקים. וכן מצינו שחם על חילול שמו וכמ"ס (של"ה פ' וארה) ע"פ ויתוק ה' את לב פרעה. ואני אקשה את לב פרעה וכמוהו רבים. והרגישו כל המפרשים. וכי בא בטרונא עמו לחזק את לבו ולענשו על זה. וסירן של"ה שבאמת בחמשה מכות ראשונות בצחירתו לא אבה לשלחם והיה ראוי לעונש חמשה אחרונות אך כדי שלא יאמרו כשיבא הקב"ה לענשו בחמשה

מכות אחרונות לשוא הכה אותו מכיון שרולה לשלחם. ובאמת הקב"ה בוחן לבות וידע שלבו כל עמיו לכן חזק את לבו והקשה את ערפו שלא ילא שמו לחולין ח"ו. וזה ג"כ טעם שעשה אהרן העגל. כי יודע אהרן שעלה במחשבתו לעשות עגל ולעבוד ע"א. והקב"ה מלרף מחשבת ע"א למעשה דכתיב למען תפוש את בני ישראל בלבם. ואם היה הקב"ה מכלה אותם ומענישם על המחשבה יאמרו האומות מבלי יכולת ה' להביאם ח"ו כי לא ידעו ולא יצטו שטבדו ע"א במחשבה. לכך עשה להם אהרן העגל לפרסם קלוגם בין העמים. וזה פירוש הפסוק וירא משה כי פרוע העם כי פרעה אהרן לשמלה בקמיהם. ולכך כתיב פרעה אהרן לרמו שטנין פרעה ואהרן הוא בגדר אחד. מה פרעה שלא יתחלל שם שמים כנ"ל אף אני אביא אהרן. נחזור אל הקודם מדבר שקר תרחק היינו שמוהיר את האדם שלא יעשה מלזה שלא לשמה נראית מלזה ותחיה תעמוד הבהרת. וגקי ולדיק אל תהרוג שלא תגרום ללדיק שימות עבורך. ונתן טעם על זה כי לא אלדיק רשע כיון שאני יודע בו שהוא רשע לא אלדיק אותו ליסור בחיים חיותו רק הרשע ימות וגמלא שמי מתחלל. לכן הזהירו שלא תעשו שלא לשמה היינו דבר שקר. וק"ל:

א יאמר על פי מ"ס במקום אחר שכשרולה הבורא לענוש הרשע מוריד הלדיק ממדרגתו וזה כוונת הכתוב וכי יייד איש על רעהו להרגו בערמה שלו כלומר מחמת עבירות של הרשע ימות הלדיק. מעם מזבחי לדיק הנקרא מזבח תקחנו לרשע כלומר תפריד הרשע ממה שעם הלדיק מן המלזה למות. וז"ס מדבר שקר תרחק כדי שגקי ולדיק אל תהרוג שיפול ממדרגתו שנקרא הריגה ומיתה. כדי שלא ילדיק הרשע כלומר להפרידו מן המלזה שהוא איתו זה וק"ל:

א יאמר דאיתא בהקדמת (וזהו בראשית) כד בר גש אפיק מלה שקרא באורייתא אז הסע"א בירא רקיע של בוא ותוהו ונוקבא דיליה איתתקפת וקטלא ליה לבני נשא ועל דא כתיב כי רבים חללים הפילה ועלומים כל הרוגיה זה תלמיד שלא הגיע להוראה ומורה רחמנא לישזבן. וזה שאמר מדבר שקר תרחק ואז וגקי ולדיק אל תהרוג אותה נוקבא חייבהא. וא"ת למה לא נהרג אותו הרשע עלמו שגרם זה. לזה אמר כי לא אלדיק רשע אין אני רוצה לחכות אם ימות בלא זמני כי היכי דלא תיהוי ליה כפרה וק"ל. וזה שאמר שרו של עשו הוא סמאל"ל למה זה תשאל לשמי. ח'ש"א"ל' ר"ח איש תהפוכות לשון שקר ואף אם אומר לך לא תדע האמת:

א יאמר ומקשר פסוק לא חטה משפט אביוך בריבו. דאיתא בתוכחות משנה תורה גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה הואת יעלם ה' ענין ודרשנין זו מיתה לדיקים. ונ"ל פירושו על פי מ"ס (בספר קול בוכים) על

שירפה ממנו ואף יגבר האדם על היל"ר וזהו עבירה לשמה ונקרא גוף בלל נשמה לעברה כנ"ל. אבל כשהאדם עובר עברה ממש או גברא גוף וגשמה ח"ו בקליפה ר"ל. וזהו לא כהטייתך לעושה שמה את היל"ט לילך אחר עלת היל"ה"ר וכוונתו לעושה שיתגבר ח"כ עליו אותה הטיה הוא על פי אחד היינו מעשה לבד וכוונה לעושה. אבל הטייה לרעה ח"ו שגם כוונת ההטייה לרעה על פי שנים גוף וגשמה צורא לשט"א. וזהו שאמר לא תטה משפט חביוןך היינו היל"ט המסכן ותאב למלאות רעון צורא לא תטה צריבו עם היל"ה"ר. וכולל בזה שני הסיגים הטיה לעושה והטיה לרעה. על הטיה לטוב היינו עברה לשמה אמר הטעם מדבר שקר תרחק כי על כל פנים אתה דובר שקרים ונאחז קצת בעברה יתענג אף שהמחשבה טובה המעשה רע. ועל סוג השני שהוא הטייה לרעה ח"ו מחמת זה דאסגו חייבא בעלמא גוברות הנשים זונות ועושיקות הנשמיות והורגות אותם בקטניות כשהם קטנים ונקיים מכל חטא או גדולים ובקולר ימים. וזהו וקני ולדיק אל תהרוג מחמת מעשיך הרעים. יחזר ונתן טעם על סוג הראשון כי לא אלדיק רשע שאף שהעברה לשמה מ"מ עברה היא ולא אעשה רשע לדיק ועל כל פנים עונש יענש דה"ל להגביר בכח על היל"ה"ר לבלתי תת לו חנייה אפילו במקלת ובאיתו מקלת ניתן כח להסט"א. ויש לי דמדימי רחיה מהגמרא (דגיטין דף מ"ה ע"ב) האי טייעתא דאיתתי חייאת דתפלי לקמיה דאבוי אמר לה יתבת לי ריש ריש בתמרא (פי' זוג יוג) אימליא זיהרא שקלא שדיתנהו בנהרא. אמר לא אבוי לי לזולתינהו באפה כוליה האי ע"כ. פירוש דכאן היה עברה לשמה שזולל התפלן כי הכי דלא לגרבי טפי וכדאיתא אין לוקחין ספרים תפלן מוזות מן הנכרי יתר על כדי דמיהן רק מדבר שקר תרחק וכנ"ל ונתן כח לאותה טייעתא ואימליא זיהרא פירוש ארס וזהמת עברה ולהכי אמר אבוי לא הוי לי לזולתינהו באפה כולי האי ודו"ק. וזהו כונת רב"י ז"ל על תיבת חביוןך המדולדל ותאב לכל דבר טובה עכ"ל והיינו היל"ט שתאב לטובה וק"ל:

ועבדתם את ה' אלהיכם יברך את לחמך ואת מימך והסירותי מחלה מקרבך נ"ל לתרץ דפתח בלשון רבים וסיים בלשון יחיד. נקדים פסוק בעמים ב' הילכו שנים יחדיו בלתי אס נועדו פרש"י בלתי אס קבעו להם מועד ללכת יחדיו. גם פסוק בקהלת אל תבהל על פיך ולבך אל ימהר להוליא דבר לפני האלהים כי אלהים בשמים ואתה על הארץ נקדים גמרא (דברכות) שנים שנכנסו להתפלל וקדם אחד מהן ולא המהין את חברו טורפין לו תפלתו בפניו שנאמר טירף נפשו באפו הלמענך תעזב ארץ ולא עוד אלא שגורם לשכינה שתחלק מישראל דכתיב ויעתק לור ממקומו. ושמעתי אומרים בשם (הגאון מוה' יונתן) דהכי פירושו שנים שנכנסו להתפלל כוונתם הדבור והמחשבה וקדם אחד מהן

על פסוק' ראה ה' והצטת למי עוללת כה אם תאכלנה נשים פרים עוללי טפוחים. וזה לשונו אתה אמרת לאברהם כה יהיה זרעך. עתה הרבוי הנמשל לכבדים נהפך אל אשר לא ידעוך וישראל בסוגות הזמנים נמעטין והא כילד שלילית ואגרת בת מחלת עושקות הנשמיות העתידות לירד לקדושים אשר בארץ המה. וז"ס דמעת העשוקים. והן הן שחים נשים זונות כדכתיב אז תבאנה שחים נשים זונות אל המך שלמה אז תבאנה ולא מקדמת דנא כי אז קיימא סיהרא באשלמותא וצאו ונכנעו תחת יד שלמה. אמנם בעליהם שהם שנים אנשים מרגלים היכף נכנעו כשנכנס יהושע לארץ כו' וזהו שרמזו כאן אם תאכלנה נשים פרים אותן אישית הזמה תאכלנה פרי'ם. דהיינו הנשמיות היורדות מאת הבניה אשר היא ס' סהינה כנידע. עוללי טפוחים אותן הנשמיות הקדושות אם היו מאריכין ימים ולא תהרוג אותן לילות היו ראויים לפעול שמים חדשים בחידושיהם ובקיום תורתם וכמ"ס וימיני טפחה שמים עכ"ר בקצת קלור: הוולא מזה שאותן נשמיות לדיקים שמתים בקילר ימים מחמת חוביהן דבני נשא ולא קיימא סיהרא באשלמותא אותן נשים הן שאננות וגוברות ועושיקות הנשמיות ועוד האריך בזה שם בפסוק הקרא כיום מועד כו' ע"ס באורך. והנה איתא מלכותך מלכות כל עולמים וממשנתך בכל דור ודור. פירוש ע"פ מה שכתבו הספרים על פסוק אתה ה' לעולם תשב כסאך לדור ודור. שהשכינה נקראת דר שדרה בתחתונים וחסר ו' בזמן הזה מפני חסרון היחוד ולעתיד תתמלא הו' ויהיה דור. וזהו זה שמי לעולם כששמי אינו נקרא וזה זכרי שם אדני' לדר דר חסר וי"ו. וזהו וקן ודר"דר תלמיך לך. וזה שאנו מבקשין אתה ה' לעולם מלא יא"ו תשב ולא יהיה שוב לעולם רק שיהיה השם נקרא ג"כ וכסאך תהיה לדור ודור מלא ואי. וזהו מלכותך מלכות כל עולמים עתה ההנהגה על ידי מדת מלכות בכל העולמות וממשלתך תהיה בכל דור ודור כשהיה דור מלא ו'. הוולא מזה כד לא קיימא סיהרא באשלמותא אז מלחמה לה' בעמלק מדר דר חסר ואז שתי נשים זונות שולטות כנ"ל. וזהו גם כל חלי וכל מכה. ומהו החלי והמכה. אבר לא כחוב בספר התורה הואת מלא דכתיב חסר ו' דר דר. זאת גימ' דר דר. ואז שליטת נשים הזונות ועושיקות נשמיות לדיקים ומתים בקולר ימים וזהו מיתת לדיקים. והנה איתא (בגמרא) לא כהטייתך לטובה הטייתך לרעה הטייתך לטובה על פי אחד הטייתך לרעה על פי שנים. נראה לי הכוונה דאיתא גדולה עבירה לשמה ממלואה שלא לשמה. ופירושו מפני שעברה לשמה המעשה רע והפנימית טוב ומלואה שלא לשמה הפנימית רע והמעשה טוב וגדולה נשמה מצוה. והנה לפעמים שפגע בו מנוול באדם ויערבו מלחמה היל"ט והיל"ה"ר ויראה האדם כי לא יכול לו ויראה לעשות רעונו של היל"ה"ר במקלת כדי